

גליון מס' 12

שנה 85

י"ח באדר ב' תשפ"ב

21.3.2022

3 2 1 12 11 10 9 8 7 6

סדר עבודה

קבוצת פועלים
להתישבות שתופית

	X	X	X
X	X	X	
	X		

	X	X
X		

כרם
אבוקדו
בננות
רפת
שמירה
חצר
תנובה
נוי
נגריה

- עלון פנימי -

עריכה, הקלדה ועיטור: כרמלה אורובן ואביב לשם

הגהה: נורית רוגל

עיצוב: Egg Design

alonimshaarhagolan@gmail.com

עבודה בקבוצות אחרות

הערות: אנשים שיצאו או נוספו

סְדוֹר עֲבוּדָה / המצולמים

אדם עברי, 85, מהבנים הראשונים שנולדו בקיבוץ שער הגולן, בנה של הסופרת מרים רות ז"ל. הקים את מרכז האופניים המקומי לפני יותר מ-45 שנה.

"תיקון האופניים" של עמק הירדן הוא המוסד האייקוני שהקים אדם עברי במבנה הרפת הראשונה של שער הגולן. הענף עובר בשנים האחרונות תהליך של התחדשות. טביעת האצבע המקצועית של אדם, כמו גם קוקטייל הריחות הייחודי (בנזין, גומי פנימיות, קפה שחור והעוגות של שפרה) תמיד ילוו את המקום.

דרור קצירי, 82, בן קיבוץ שער הגולן, לאחר שפרש לגמלאות, מהיותו חקלאי בנשמתו, עבר לרפת להאכיל באהבה את עדר הפרות.

עוד בהכשרה בראשון-לציון (37 - 30), הכינו המייסדים את היסודות לענפי החקלאות. נשלח חבר לבית-זרע ללמוד ולהקים גרעין של פרות לרפת החלב שנבנתה ממש עם העלייה לנקודה. לאחר מלחמת העצמאות, בה חוסלו כל הפרות בידי הסורים, שוקמה הרפת והמשיכו לחלוב בידיים עד שבשנות החמישים הוקם מכון החליבה הנוכחי.

X X X

סְדוֹר עֵבוּדָה / המצולמים

לוי לשם, 77, יליד אוקראינה,
עלה עם אמו והצטרף לחברת
הנוער בשער הגולן.
גמלאי של ענף הנוי, ממשיך
לטפח באהבה צמחים
במשתלה.

עוד לפני העלייה על הקרקע
חשבו ותכננו איך תיראה חצר
הקִיבוץ.
את הגיטון וטיפוח הנוי לקחה על
עצמה אחת המייסדות, אישה
לבדה עם מעדר ומגרפה.
אליה הצטרף צעיר נמרץ
מ"מקוה-ישראל" ויחד הכניסו
צבע, צל וריח טוב למקום.
מאז ועד היום זוכה הנוי אצלנו
לשבחים רבים.

טים קמינגס, 72, יליד ארה"ב,
הגיע לארץ כמתנדב ונשאר
בקיבוץ בגלל האהבה.
במשך שנים רבות מוציא את
הדבש מהעוקץ.

בשנותיו הראשונות של הקיבוץ, התחילה **המכונרת** כתחביב של אחד החלוצים
והפכה לענף משגשג במשך שנים רבות.
כאשר טים הגיע כמתנדב, הוא "נודב" לעזור במכונרת. נעקץ והתאהב.
כיום הוא מטפח דבורי מחמד בשלוש כוורות קרוב לביתו ולליבו.

X X X
X

סְדוֹר עֲבוּדָה / המצולמים

ידידיה נעים, 70, יליד
ירושלים, חקלאי בנשמה. עסק
וניהל ענפי חקלאות שונים
בקיבוץ ומחוצה לו.
מקוה שהחקלאות תנצח.

מטעי הבננות הראשונים ניטעו כבר בימיו הראשונים של הקיבוץ. בתחילה השקו את הערוגות בהצפה במי ירמוך צוננים, אח"כ במטרות וכיום בטפטפות. צעירים רבים עברו "גיבוש קיבוצי" תוך כדי עבודה קשה במטע. במשך שנים רבות היה הענף המפרנס העיקר של הקיבוץ.

עוזי רינג, 66, בן קיבוץ שער
הגולן, מנהל שנים רבות את
ענף החשמליה והתקשורת
בקיבוץ.
אגדת כדורסל בעמק.

החשמליה בקיבוץ נוסדה
בשנות ה-50 כענף שירות.
במשך השנים היא לקחה
תחת חסותה גם את תיקוני
המזגנים והתקשורת על כל
סוגיה. כיום נותנת החשמליה
שירות גם לכל עמק הירדן.

X X X

סְדוֹר עֵבוּדָה / המצולמים

ירון שן, 62, בן קיבוץ שער הגולן, איש חשמל ואנרגיה, מנהל מחלקת המקרן במפעל "גולן מוצרי פלסטיק".

מפעל "גולן מוצרי פלסטיק" נוסד ב1964. תחילה ייצרו בו תריסים ורהיטים. משנת 1975 החל המפעל לייצר צינור פוליאתילן מצולב (PEX). בשני העשורים האחרונים מייצרים גם צנרת שעוברת צילוב בהקרנה. הצינורות משווקים לארץ ולעשרות מדינות ברחבי העולם.

ינון לשם, 45, בן קיבוץ שער הגולן. אמן ברזל, מנהל ומחדש את פניה של המסגרייה.

המסגרייה היא אחד מענפי השירות הראשונים שהוקמו. הראשון, שניהל ועבד במסגרייה, רכש את המקצוע עוד בצ'כיה לפני העלייה לארץ. מאז ועד היום מרתכים ומכינים במקום שערים, צינורות, יצולים וכל מה שצריך לענף זה או אחר.

X X X
X

סְדוֹר עֵבוּדָה / המצולמים

טמיר פרידמן, 45, הגיע לקיבוץ מכפר ורדים, עובד עם עץ וכלי עבודה עוד מילדות ועד היום הזה, בנגרייה שהוקמה לפני שנים רבות.

הנגרייה הוקמה בשנותיו הראשונות של הקיבוץ, ע"י שני חלוצים שרכשו את המקצוע עוד בבית שמעבר לים.

הנגרייה נתנה שירות אמין וזמין לענפים ולחברים לאורך השנים ועד עצם היום הזה.

שגיב כהן, 42, נולד בטבריה, הגיע לקיבוץ בגלל העבודה ונשאר בגלל האהבה. נהג משאית במערך התובלה של הקיבוץ.

בראשית היתה עגלה עם סוסים ועגלון שהובילו מים מהירמוך, חלב לדגניה ומספוא לפרות, ובשעת הצורך אנשים לכביש הראשי וממנו. מהר מאוד נרכשה משאית שעזרה לסוסים במשימות הרבות. חברים נשלחו ללמוד נהיגה וכך נוסד **ענף התובלה**. כיום עובדים בענף חמישה "סוסים" וחמישה "פרשים" שנותנים שירותי הובלה למפעל "גולן".

X X X

סְדוֹר עֵבוּדָה / המצולמים

רועי רונן, 42, בן קיבוץ אשדות
יעקב. אחראי, מתחזק ומנהל
את בריכת השחייה, שמימיה
חמימים בחורף וצוננים בקיץ.

בשנים הראשונות ירדו ילדי
הקיבוץ להצטנן ולשחות במי
הירמוך עכורי הזרם, יחד עם
דגים, צבים וצפרדעים.
אח"כ התבצצו במימיה של
בריכת אגירה, עד ראשית שנות
ה-50, שאז נחפרה **בריכת**
השחייה שקיימת עד היום.
מאוחר יותר כיסו אתה
בפלסטיק, חיממו את המים
בקטור לשמחת כולנו
(והתיירים) 365 ימים בשנה.

בן רימר, 39, בן קיבוץ שער
הגולן, עשה את הדרך מתחום
הפרסום לתפקיד מנהל ענף
המטעים בקיבוץ.

ראשיתו של ענף **האבוקדו**
בשער הגולן בשנות ה-60.
המטעים הראשונים ניטעו
במרווחים עצומים והעצים
טיפסו לגובה. עם השנים
וכניסת טכניקות גידול
חדשות, מרווחי הנטיעה ונפח
העצים הצטמצמו. הקטיף
הפך לקרקעי ע"י סולמות
וסלי קטיף. כיום נוספו זנים
חדשים והקטיף מתפרש על
פני כ-5 חודשים, מאוגוסט
עד ינואר.

X X X
X

מילון מונחים

מונחים ופרשנות שכתב מוקי צור עבור התערוכה

עבודה

דורות של חלוצים האמינו שהאתגר המהפכני לצעיר היהודי צריכה להיות העבודה. עבודת הכפיים. עבודת השדה והמטע, עבודת הרפת והלול. המסגרייה והבניין.

האדם העובד והעבודה שווים בערכם. הפועל העובד עומד במרכז החלום. לא המנהל או המשגיח אלא הפועל בתבונת כפיו.

העבודה היא מבחן לגוף ובמיוחד לנפש, היא מוקד ליצירה, תפילה לשייכות, היא האתגר המוסרי. בעבודה אנו יוצרים קשרים עם הטבע ומרחיבים את אחריותנו לחברים ולציבור. הרבה שנים בקיבוץ הדיחה המילה עבודה את המילה פרנסה. הרי הפרנסה היא אמצעי - העבודה היא תכלית לעצמה.

עבודת החברות

הצילומים שלפנינו הם צילומי חברים בעבודות ובמלאכות השונות. והיכן החברות? הקיבוץ הבטיח כי יצליח במשימתו המוסרית ויבטיח שוויון לנשים. הדרך להגשמת ההבטחה היתה קשה וזרועת מחדלים. הקיבוץ הלך והתחלק לשני משקים, משק הגברים ומשק הנשים. המשק הגברי היה המשק היצרני ובו חקלאות, מלאכה, תעשייה ניהול וביטחון. המשק הנשי נקרא 'שירותים', מטבח, מחסן הבגדים, בישול טיפול בילדים ובתינוקות. אמנם היו כמה נשים שפרצו אל מעבר למשק הנשי אך הסיפור נעשה יותר ויותר קשה כשנולדו עוד ועוד ילדים. יונחים נוקבים היו על שיתוף הנשים במהלך החיים בקיבוץ. גם על שיתוף הנשים בעבודה וגם בהגנה ובהתנדבות לצבא הבריטי בזמן מלחמת העולם השנייה ומלחמת העצמאות.

המעבר מהלינה המשותפת של הילדים לבית המשפחה עורר חששות שמא הדבר יחריף את משבר השוויון בין נשים וגברים בעבודה. אך זה לא התרחש. התביעה לשוויון עבודת הנשים רק גברה. ועדיין שאלת עבודת החברות בקיבוץ מאתגרת את חיי החברה והמשק הקיבוצי.

סידור עבודה

היכן יעבדו החברים? מדי ערב אחרי ארוחת הערב היו מחלקים את העדשים על השולחנות כדי שהחברים לא יתעצלו ויוציאו את האבנים שנתרו אחרי תלישתם. יש לעבוד בכל רגע. הקבוצה שרה שירי געגוע ושירי לכת ואז מתחילה שיחת הלילה: מסדרים את העבודה. מי יעבוד איפוא ואיזה בהמה תוכל להתאים לחבר

הנוהג בה מבחינה פסיכולוגית. חברה התחננה: אני עייפה אנא סדרו קודם את העבודה ואחר כך תשירו. אך מהר מאד היא הבינה: ללא השירה המשותפת מלאכת סידור העבודה לא תצליח כי בלי לשיר הנפשות לא הוכשרו להסכמה. עם הזמן כל אחד מחברי הקבוצה הגיע לעבודה קבועה. אך אז עזבו כמה חברים וחדשים הגיעו. החדשים רצו לעבוד ולהכשיר עצמם לעבודה בענפים ולא רק לסקל אבנים לקטוף פרי, לתלוש יבלית.

החדשים תבעו להתחלק בעבודה עם הוותיקים. כאן נולד סדרן העבודה הוא שמחליט כיצד לחלק את העבודה בין החברים הוותיקים והצעירים. וזאת בהנחה ברורה כי חלוקת העבודה בקומונה אינה משפיעה על רמת החיים של החברים. הלחצים על הסדרן היו מאד גדולים. בתחילה סידור העבודה נעשה תוך כדי עבודה בענף.

בדגינה סדרן העבודה עבד בערמת הזבל והכין קלשון לכל חבר שבא להתדיין בשאלות סידור העבודה. הוא קיבל קלשון לעזור לסדרן בהעמסת הזבל. העבודה בקלשון קיצרה את המשא ומתן וסדרן העבודה היה יכול להתמיד בתפקידו הקשה שנים רבות.

כשחברים רבים יצאו לעבוד מחוץ לקיבוץ, כשרבים מבחוץ עבדו בקיבוץ והתגמול היה שונה מעבודה לעבודה, כשהעבודה החלה לתבוע השכלה רחבה דעך מעמדו של סדרן העבודה ושל מוסדות העבודה בקיבוץ. הסדרן היה למומחה במשאבי אנוש.

זוה סדר החשיבות:

נהג, טרקטוריסט, נוטר,
גרד'ניק, עגלון, מסגר,
פלח, רפתן, נפח,
כוורן, מנהל בית חרושת לפח,
גזבר, מזכיר, מורה, פקק,
הכשרה,
מחנה עבוב
אני.

[יורם טהר לב / משק יגור טיוטה]

X X X
X X X
X

טקס השקת התערוכה

מיטל לוי

וואוו! תודה. זה מרגש ולא מובן מאליו.
אז הכל התחיל בלוח השנה שאנחנו מעצבות כל שנה.
יום אחד נכנסה אלינו חברה שמבקשת להישאר אנונימית (רחל, את פה?) ושאלה אם אנחנו מכירות את הסרט הבריטי "נערות לוח השנה", במרכזו נשים מבוגרות בכפר קטן שהצטלמו בעירום מרומז למיזם לוח שנה כדי לעזור לחברתן שבעלה חולה.
התלהבנו מהרעיון ולקחנו אותו למקום הקיבוצי שלנו. נסענו לדגניה א', המקום שבו נולדתי וגדלתי, ישבנו בארכיון עם יעל הרן, היא הראתה לנו את סידור העבודה הראשון, את ספרי סידור העבודה. התלהבנו מהכתיבה בעט ציפורן ומהאלמנטים הגראפיים.
המשכנו לעין גב לפגישה עם מוקי צור, הפלגנו לראשית ההתיישבות, דיברנו על החלוקה של המשק הגברי היצרני לעומת המשק הנשי נותן השירותים.
קראנו לפרויקט "סידור עבודה" ופינינו ל-12 גברים שנצלם בעירום מרומז במקומות העבודה שלהם.
אנחנו עדיין חושבות שהם הסכימו כי הם לא חשבו שזה ייצא לפועל...
התחנה הבאה הייתה לנו ברורה - לדבר עם ארז ולגייס אותו, כי הוא היחיד שיכול לזרום עם השגעונות שלנו.
אביב הגיע ישר אחריו ואיזה שיעור בתקשורת אנחנו לומדות.
החומרים המצולמים הגיעו ולוח השנה התפתח לתערוכה וגאוה גדולה להציג פה בבית גבריאל לחופי הכנרת.
למדנו שכל רעיון יכול להפוך למציאות.

אבל כל זה לא היה קורה אילולי עזרתם ומסירותם של אנשים מאוד יקרים ללבנו ופה המקום להודות להם:

לארז ביטון - צלם מוכשר וחבר טוב, שידע וכיוון ועזר המון,
לאביב לשם - הדובר שלנו ואיש תקשורת,
לאיה וכל הצוות של בית גבריאל, עמי, חגית ונועם - שנתנו לנו את הבמה הראשונה,
למוקי צור, לד"ר יניב שפירא, לאלי עמוס, לעוזי רינג האיש והאגדה, **לעידן שייק, אופירה הלוי**

לדוגמנים שלנו - היפים והאמיצים:
אדם עברי, דרור קצירי, לוי לשם, טים קמינגס, ידידיה נעים, עוזי רינג, ירון שן, ינון לשם, טמיר פרידמן, שגיב כהן, רועי רונן, בן רימר.

לחברים שתמיד עוזרים עם עצה וחיוך ולמשפחות שלנו שאין להן רגע דל ורן ודרור. תתכוננו, אנחנו כבר בפרויקט הבא.

ארז ביטון / צלם התערוכה

אז הכל עם מיטל ורותם יצא לי לעבוד על הרבה פרויקטים, אבל כזה פרויקט עוד לא היה לנו...

הפרויקט הזה התחיל מהודעת ווטסאפ ממיטל: "ארז, אנחנו רוצות לעשות לוח שנה לקיבוץ אבל הפעם בצורה קצת אחרת, תחשוב על הסרט נערות לוח שנה", אז חשבתי וחשבתי על נערות ונערות ולוח שנה ו...ברור שהסכמתי להצטרף. לפני הצילומים חשבנו מה אנחנו רוצים לספר, איך לדייק את זה, ותפקידי היה לתרגם את הסיפור לתמונות מנצחות.

יוצאים לסיור לוקשיין מקדים יחד עם המצלמים, ומחליטים על כל הפרטים הקטנים, כל פרט ופרט חשובים פה: איפה בדיוק מצלמים, איזה רקע יהיה למצולם, מה ייכנס לפריים, באיזה שעה בדיוק מצלמים שהאור הכי מתאים, אבל אולי הכי חשוב - אז גם הבנו שיש לנו פה דבר הרבה יותר גדול מלוח שנה.

היציאה לצילומים היתה חוויה מאתגרת ומרתקת כשלעצמה, לתרגם ולתמצת ביחד עם המצלמים (שעוד רגע אחזור אליהם) את הסיפור לתמונות.

אז אני רוצה קודם כל להודות ולפרגן לכל צוות הפרויקט המשמעותי הזה:

למיטל ורותם, תודה שסמכתם עליי בעיניים עצומות, שדאגתם לכל הפרטים הקטנים בהפקה, בצילומים ובבחירת התמונות מתוך מאות של רגעים שצולמו, שאגב, היא עבודה מאתגרת לא פחות מהצילומים עצמם. ואולי הכי חשוב - שהענקתן לי את החופש היצירתי שלי כצלם,

תודה **לאביב לשם** האגדי, שבשקט שלו השכיל לדייק במילותיו ובקשריו את הפרויקט.

אני רוצה להודות לכל אחד ואחד מכם שהגיע לפה היום, ממש לא ברור להגיע באמצע יום עבודה. לפחות סידרנו לכם בוקר על שפת הכנרת...

התודה הכי גדולה מבחינתי היא תודה אישית גדולה לכל המצלמים בפרויקט, תודה שנתתם בי אמון, תודה שהתמסרתם למצלמה ולכל גחמות הצילום שלי, ותאמינו לי שיש לי גחמות.

זה לגמרי לא ברור מאליו להיחשף למצלמה, בעיקר לא בצורה שכזו שאתה עומד חשוף לגמרי במקום העבודה שלך ולקבל הוראות צילום מאיזה בחור שעומד מולך עם מצלמה גדולה ופולשים ומצלם אותך.

יחסי האמון, הדינמיקה ושיתוף הפעולה המדהים עם המצלמים איפשרו לי להתקרב אליהם, לחשוף ולספר את התמונה המנצחת כמו שדמיינתי.

לא מזמן פגשתי את אחד המצלמים [אל תדאג עוזי, לא נסגיר שמות ואמרת לי "תראה מה זה, אני לא מזהה אותך עם בגדים..."] שנינו כמובן צחקנו והתחבקנו [שיט, זה שוב לא נשמע טוב].

אבל אולי המפגש הזה מסמל עבורי יותר מכל את מערכת היחסים והאמון שנרקמו בינינו, אז שוב תודה שסמכתם עליי!

אני בטוח שהתערוכה והתמונות שלכם רק העירו ופתחו פתח לדיון ושיח. התמונות האלה הם הסיפור שלכם עליכם ובשבילכם.

עוזי רינג / נציג המצולמים

זה היה מסע מאד מיוחד ומאתגר, החל מהרגע שהתבקשתי להיות חלק מהקמפיין הזה ואמרתי "כן" [אבל לא באמת האמנתי שזה יקרום עור וגידים ויצליחו לאסוף מספיק חברים שיגידו "כן" למעמד כל כך אישי וחושפני], ועד שאמרו לי שיש מספיק מתנדבים ויוצאים לדרך.

אז זה היכה בי - שאני אכן הולך לחשוף את עצמי בפני הציבור, ואני חייב לומר את האמת שהחסרתי פעימה. אבל נתנו מילה אז עומדים בה. אין ברירה! ויוצאים לדרך. יאמר לזכות שתי הבנות המקסימות והמוכשרות מיטל ורותם שהן ניהלו את הקמפיין בתבונה וברגישות גדולה, היות וכולנו [בטח הוותיקים אשר בינינו] ימי הדוגמנות שלנו כבר עברו חלפו להם ועדיין צריך להעמיד מוצר סופי איכותי ואטרקטיבי לציבור.

אז.. גייסו לפרויקט את הצלם מספר 1 בארץ - ארז ביטון "ארזביט" שיגשר על הפער הזה, ואיך אתה יודע שארז היה האיש הנכון במקום הנכון? כי כשיטל קראה לי לראות את התמונה שלי בפעם הראשונה, אני זוכר שחשבתי לעצמי - "וואו, זה מזכיר לי מישהו מלפני 20 שנה..."

אז ארז, אם הצלחת לעשות אותנו קצת יותר צעירים ויפים [וזה לא פשוט בכלל, תאמין לי] אז עשית את שלך בענק!

ולכן, מיטל ורותם המדהימות, מגיע לכן את כל הקרדיט והמחמאות שבעולם, הרווחתן את זה ביושר!

[כל זה עד הרגע שהסברתן לי שתהיה תמונה שלי גלוי לעיני כל בגודל 90 על 130 ס"מ כאן בתערוכה...]

אז אני מאחל לכולנו שכבודל הפאניקה שלי, כך גודל ההנאה שלכם מהתערוכה...

בן רימר / נציג המצולמים

מיטל, רותם.
אני הורג אותכן.

יום אחד לפני כמה חודשים אני מקבל טלפון ממיטל. אני בדיוק עסוק בשיוף הדק בחוץ, הטלפון תקוע לי בין האוזן לכתף ומיטל ניצלה את הסיטואציה בערמומיות וכנראה שאמרת לה כן על הכל כי הנה אני פה. היא מכרה לי סיפור יפה על איזה לוח שנה עם חברה ותיקים וצעירים, ושכולם הסכימו כבר ורק אני חסר... רק שאת הפרטים הקטנים של העיתונות והטלוויזיה והתערוכה והפוסטרים באיילון היא שכחה לציין... אמרתי לעצמי באותו רגע "שיהיה, נתפשט בתוך מטע אבוקדו, אני חייב לסיים את הדק".

כמה שבועות קדימה והגיע יום הצילום בתוך המטע. מיטל ורותם וארז מגיעים לסט עם הציוד ואין דרך חזרה. ממלאים את תרמיל הקטיפה באבוקדו, מחפשים את ההעמדה המדויקת, ארז מעמיד מחזירי אור ואני גם שואל את עצמי איך הסכמתי לזה וגם גאה בעצמי באותה מידה. להפתעתי לא חששתי שיהיה מביך, וצדקתי. לא שיש לי הרבה ניסיון בלהתפשט במקום העבודה שלי ולהצטלם, אבל משהו בצילומים ובכל הפרויקט הזה הרגיש לי נכון ובאווירה טובה, וכשאני רואה את התוצאה אני מניח שכל המצולמים מסכימים איתי.

כמי שגדל בקיבוץ תמיד יש את הקול הזה של "מה יחשבו?", והוא היה מאוד דומיננטי אצלי הרבה שנים, אבל ככל שאני מתבגר אני הולך ומבין שהחיים קצרים ואת מי זה מעניין. ראיתי פה הזדמנות פז לעשות משהו שהוא נועז בכל קנה מידה אבל גם משהו שיפרוץ בשבילי עוד איזשהו מחסום, ומשהו שייתן לקיבוץ משהו משעשע לדבר עליו, ליצור שיחה מצחיקה או מביכה אבל העיקר שתעלה חיוך בתקופה קצת טעונה לקיבוץ.

מיטל, רותם, ארז, אביב -
סחטיין עליכם. על הרעיון,
התעוזה והביצוע המקצועי.
ולנערי לוח השנה הנוספים,
כשההצעות יתחילו לזרום
תזכרו שאנחנו עדיין שיתופיים
וכל ההכנסות לקיבוץ כן?
תודה ותיהנו.

מוקי צור / תקציר דבריו

יהיה מי שיראה בעירום פרובוקציה. אני רואה כאן משהו אחר - הומור. חוש ההומור הוא הנשק היעיל ביותר של הקיבוץ מראשיתו. ככה נברא הקיבוץ - מארבעה חיוכים ודמעה. רק כך אפשר היה לשרוד ולהצליח בפרויקט הרציני הזה שנקרא קיבוץ. כזה הוא הקיבוץ, שילוב בין "לעבדה ולשמרה" ו"בזיעת אפך תאכל לחם" עם החיוך ההומור והריקוד המלווים אותנו כל השנים בפילוגים, בויכוחים, בקרבות, בשכול ובמשימות הגדולות שלקחנו על עצמנו. בצילומים רואים כמה אהבה וגעגוע יש בעבודה. רק שלא נאבד את חוש ההומור.

מעריצה ומקנאה / כרמלה בלושר אורובן

מאז שאני זוכרת את עצמי אני מעריכה ומעריצה כל מי שיש לו דמיון יוצר ויכולת המצאה [שאינה יכולה לבוא לעולם בלי דמיון יוצר]: סופרים, משוררים, ציירים, כוריאוגרפים, מתמטיקאים ומתכנתים. רק לחשוב איזו המצאה מדהימה וכמה דמיון צריך היה להיות למי שהמציא את החשמל, את האינטרנט, את הצילום או ההסרטה (ובואו נתעלם מהמצאות של חומרי נפץ ומכונות מלחמה למיניהם). ובאו התערוכה ולוח השנה והשאירו אותי מעריצה ונפעמת: איזה רעיון! באמת, אם נשים הצטלמו בעירום מרומז אז למה לא גברים? איך אני לא חשבת על זה? ואיך תרגמו את זה לביצוע, כל כך מקומי, כל כך שלנו. באמת הגיע הזמן להאיר בזרקור גדול את אלה שממשיכים לעבוד בענפי הקיבוץ ולא בחוץ ו/או בהיי-טק. איך גייסו את המצולמים והשיגו את הסכמתם? ואיזה צילום מקצועי מדהים! כל כך יפה וכל כך מכבד! אז מה הפלא שקניתי מייד שני לוחות שנה: אחד לעצמי, שאוכל להנות עוד שנה ואחד לבני שהוא בן קבוצה של אחד המצולמים ומכיר את רובם. ולא הייתי היחידה. באמת, כל הכבוד!!!

תגובות על התערוכה

מתוך ספר המבקרים

דבר ראשון שאפו גדול על האומץ והתעוזה. התמונות כולן יפות ומציגות את האמיצים בצורתם המייטבית. קסם של תערוכה! כבוד להוגות וליוצרים ולכל העוסדים מאחורי פרויקט זה. [רונה וענת]

X X X

לכל השותפים והמשתתפים ביצירה! מדהים, מקסים, מעורר השראה וכבוד לכל הבחורים האמיצים, הנהיגו, יישר כח! [נועה צפתי פראג וסיגל רוטמן]

X X X

וואו! שאפו! איזה יופי, איזה הומור! כל הכבוד. [עידן, קרית טבעון]

X X X

רעיון גדול, ביצוע משובח, אומץ לא מובן מאליו להיחשף כך, יישר כח! [איסי]

X X X

לרותם ומיטל היקרות, כל הכבוד הצלחתן בגדול! עלו והצליחו בהמשך הדרך [חנה הראל, הילה וערן ארז - עין השופט]

X X X

יפה להפליא, נוגע ללב, מקסים והדברים של מוקי שובים את הלב [ברוריה]

X X X

תערוכה מעוררת השראה והרבה זכרונות. חסרות לי תמונות הנשים. מקסים.

[ספי כלפון]

X X X

מאד אסטטי. הלוחיות עם הסיפור שמלוות את התמונות. יישר כח [נילי]

X X X

פרויקט מרגש, אמיץ ופותח גבולות. משנה זויות, פותח לב ומשנה השקפה. צילומים מרהיבים ומכבדים. כבוד לדוגמנים החתיכים של שער הגולן, לצלם הרגיש ולבנות היצירתיות. אין בעולם על שער הגולן. [טל ששון]

X X X

מקסים, רעיון שמביא את היופי בעבודת הכפיים ואת היופי של הקיבוץ [אורנה, רחובות]

X X X

תערוכה משמעותית ובעלת מסרים חשובים. הצילומים נהדרים!!! זויות מקוריות ובחירה מעולה של כל הפרטים. מדגיש את מעמד הגברים בהשוואה לנשים. פרויקט מעורר השראה!!! [עפרה פרידמן]

X X X

מעורר השראה ובטחון, יפה איך שהם בטוחים בעצמם. [אלה לנדסמן, מושבת כנרת]

מיטל לוי

מיטל לוי, 42, בת קבוצת דגניה א', דור שלישי בקיבוץ. כיום חברת קיבוץ שער הגולן.
בוגרת ביה"ס לעיצוב 'אסכולה', מעצבת גרפית ומייסדת סטודיו Egg design שהוקם ב-2006.

רותם קידר

רותם קידר, 46, נולדה וגדלה במושב רמות וכיום חברת קיבוץ שער הגולן, מעצבת גרפית בסטודיו Egg design.
מעל 20 שנה בתחום העיצוב והפירסום. עבדה בעבר במשרדי פרסום בכירים בתל אביב.

ארז ביטון

ארז ביטון, 47, צלם יוצר, יליד ירושלים, משנת 2005 מתגורר ומנהל סטודיו לצילום ErezBit בקיבוץ בית זרע, המתמחה בצילומי תדמית לעסקים, הרצאות וסדנאות לצילום יצירתי. בוגר החוג לתקשורת וקולנוע במכללת ספיר.
חווה ומספר את נקודת מבטו דרך מצלמתו כאוסף רגעים ממוסגרים של אור וקומפוזיציה.

אביב לשם

אביב לשם, 49, דור שלישי בקיבוץ שער הגולן. M.A בתקשורת ומדע המדינה, לשעבר דובר התנועה הקיבוצית, אוהב קיבוץ, ולנצח - בננצ"ק.

X X X

X X X

X

רותם קידר

נולדתי וגדלתי לא רחוק, במושב רמות. הוריי היו ממקימי המושב בשנת 1969. אחרי הצבא בחרתי לעסוק במה שנקרא אז "גרפיקה ממוחשבת" ומצאתי את עצמי חיה ארבע שנים בעיר הגדולה, עובדת במשרדי פרסום וסופגת אווירה, אך תמיד-תמיד חוזרת הביתה למושב בסופי השבוע. לשער הגולן הגעתי בשנת 2000 בעקבות בן זוגי, היום בעלי, והמשכתי פה בקיבוץ לעבוד בעיצוב גרפי. הפרויקט מפגיש לי האומנות והקיבוץ - שני העולמות שאני חיה בהם. אמנם אני לא "קיבוצניקית" במקור, אבל צורת החיים במושב דומה בצביונה לחיי קיבוץ - קהילה קטנה, חקלאות, וכן, גם ציננות. זהו מסע מרתק שמרגיש כאילו אנחנו בעיצומו, ואנחנו רק בהתחלתו, מצפות לראות לאן הוא ייקח אותנו.

אביב לשם

הצטרפתי לפרויקט אחרון, אחרי הצילומים, הרעיון והצילומים האותנטיים כל כך בענפים הסעירו אותי. בראשי עברו זיכרונות ילדות של העובדים בענפים הללו וכבר נפטרו, כמה היו שמחים לדעת שיש המשך למפעל חייהם. הצילומים הנהדרים מייצגים מנעד משקף של מה שיצרו המייסדים ומה שאנחנו גם היום, עם התאמות כמובן - חקלאות, תעשייה ולא פחות חשוב מהם - ענפי שירות פעילים. ביקשנו להוקיר את אנשי העמל לדורותיהם הגאים בעבודתם, להציג את ההמשכיות. בתערוכה אנחנו גם מעיזים, בבחינת "פצעי אוהב", להציג פן ביקורתי על החברה שלנו, אשר חיה בשלום עם היעדרן של הנשים מענפי עבודת הכפיים, בין אם הדבר נובע מהדרתן כבר בראשית ההתיישבות הקיבוצית בדגניה על ידי הבחורים, ובין אם היעדרן הוא בחירה.

אני החברה הותיקה / רחל קמינגס

אני היא החברה הותיקה שיום בהיר אחד נכנסה לסטודיו - והשאר הרי ידוע. שאל אותי אביב מה חלקי בסיפור.

אז ככה, כמו רבים אחרים, אני מניחה, גם אני ראיתי לפני זמן רב את הסרט על "נערות לוח השנה" שבו נשים החליטו להוציא לוח שנה בו הן מצולמות בעירום מרומז וזאת כדי לגייס כספים למחלקת סרטן, בו טופל בעלה של אחת מהן. מי שלא ראה את הסרט - מומלץ בחום.

ומאז אני מסתובבת עם הרעיון, כשברור לי שהפעם על חודשי השנה יופיעו דוגמנים, שיספרו סיפור על הקיבוץ שלנו, מאז ועד היום - דרך הענפים בהם הם עובדים.

יום אחד אכן זה קרה! בסתם יום של חול כשהגעתי למיטל ורותם והתחלנו לדבר על הא ועל דא, הגענו בסוף ללוח השנה המדובר. להפתעתי ולשמחתי, הרעיון בכלל לא נשמע להן מופרך כמו לרבים אחרים ששיתפתי אותם בחלומי ההזוי.

ומכאן הן לקחו את המושכות ודהרו קדימה למקומות ואנשים מופלאים. אז סיפור יש. היענות הדוגמנים היתה חוויה מרתקת, רובם קיבלו זאת בחיוך ושיתפו פעולה בשמחה. אני חושבת שהתוצאה מדברת בעד עצמה. הלכתי לארכיון בעקבות ההיסטוריה הקיבוצית שלנו, איך מתי ולמה הוקם כל ענף, אם זה ענפי ייצור ואם זה ענפי שירות. זה המקום להודות לאסתר אלט שבשמחה פתחה בפני את כל הניירות הישנים והמסמכים, ולדני עברי שממנו שמעתי סיפורים מפורטים על ענף זה או אחר. תודה רבה לכם.

אביב שאל מה דעתי על המוצר הסופי - מבחינה עיצובית ואמנותית, מד הים! בחלומות שחלמתי בלילות לא האמנתי שככה ייראה החלום שלי! אני מלאה התפעלות מהצמד הנשי המופלא, תודה תודה וגם יישר כוח!

רק צביטה קטנה בלב: אני כותבת עכשיו ממרחק של זמן בו פרץ "סידור העבודה" לתקשורת וחבל לי שחלקו של הסיפור הקיבוצי, או אם תרצו של ענף זה או אחר, כמעט לא בא לידי ביטוי. אני שמחה לברך על היש והוא רב.

תיק תקשורת / על התערוכה במדידת השונות

כתבת שער ב"זמן קיבוץ"

ברפת ובמחסן האופניים: הקיבוצניקים הוותיקים שהתפשטו לצילומי לוח שנה

12 חברי קיבוץ שער הגולן בעמק הירדן בגילי 39 עד 85 זרמו עם רעיון נועז והסכימו להצטלם כמעט בעירום ללוח השנה המעוצב של הקיבוץ. התוצאה: קסומה ומשעשעת. "הנכדים לא ראו עדיין את התמונה שלי", סיפר אדם עברי המצולם המבוגר ביותר. בקרוב תושק תערוכה עם הצילומים

ישראל מושקוביץ | פורסם: 03/03/2022

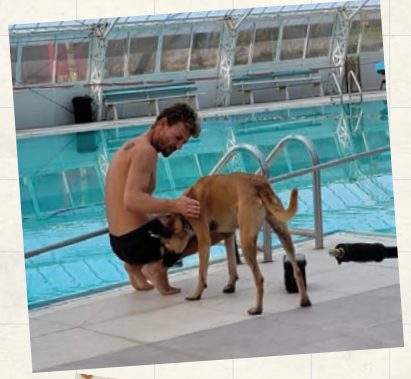
"מהדורה ראשונה" - ערוץ 12

"פאולה וליאון" - ערוץ 12

כתבה של גיא ורון, חדשות 12

מאחורי
הקלעים...